

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členiek senátu JUDr. Jarmily Urbanovej a JUDr. Eleny Krajčovičovej, v právnej veci žalobkyne obchodnej spoločnosti **LUMI TATRY SLOVAKIA, s. r. o.**, so sídlom Rhodyho 6, Bardejov, zastúpenej *advokátskou kanceláriou AK Novikmec, s. r. o.*, so sídlom Rázusova 125, Vranov nad Topľou, proti žalovanému **Finančnému riaditeľstvu Slovenskej republiky**, so sídlom Lazovná 63, Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. I/225/328/2010/991048-r zo 04. januára 2010, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Prešove zo 14. decembra 2010, č. k. 1S/20/2010-49, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove zo 14. decembra 2010, č. k. 1S/20/2010-49 **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Prešove (ďalej aj „krajský súd“) podľa § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala preskúmania a zrušenia rozhodnutia žalovaného č. I/225/328/2010/991048-r zo dňa 04. januára 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane Daňového úradu

Bardejov č. 700/230/28834/09/Pav zo dňa 11. septembra 2009, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2007 v sume 9.621,19 eura z dôvodu porušenia ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 222/2004 Z. z.“ alebo „zákon o DPH“).

Krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že po preskúmaní napadnutého rozhodnutia ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu dôvodov uvedených v žalobe (§ 244 ods. 1, 2, 3 OSP v spojení s § 247 a nasl. OSP), dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie ako aj postup správneho orgánu sú v súlade so zákonom, a preto žalobu zamietol. Pri svojom rozhodovaní prvostupňový súd vychádzal z obsahu správneho spisu a z ustanovenia § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z., ako aj z ustanovenia § 29 ods. 1 zákona č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v sústave daňových orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 511/1992 Zb.“ alebo „zákon o správe daní“), pričom sa stotožnil s argumentáciou v odôvodnení napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že daňové orgány nepochybili, ak uviedli, že žalobkyňa správcovi dane nepredložila riadnu faktúru od spoločnosti ESSO SLOVENSKO, s. r. o., vyhotovenú podľa § 71 ods. 1 zákona o dani z pridanej hodnoty a keď uviedli, že skutočný obsah zmluvy o dielo zo dňa 31. decembra 2006 uzavretej medzi žalobkyňou a spoločnosťou WOREX, s. r. o., bol spochybnený. Obsahom tejto zmluvy o dielo malo byť vyhotovenie predpokladaného a najoptimálnejšieho prístupu k dátam vyťažnosti motorových vozidiel, vykonanie preškolení pracovníkov na prácu so službami RAAL a TimoCom, pričom žalobkyňa nepreukázala, že na základe uvedenej zmluvy o dielo skutočne došlo k dodaniu služby, keď vykonaným dokazovaním neboli preukázané obchodné vzťahy ani medzi spoločnosťou WOREX, s. r. o. a spoločnosťou TRIGGER, spol. s r. o., čím žalobkyňa dôkazné bremeno v konaní neuniesla.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že účastníkom náhradu trov konania nepriznal, a to žalobkyni pre neúspech v konaní a žalovanému preto, že na náhradu trov konania ani pri úspechu v konaní nemá nárok.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyňa v zákonnej lehote odvolanie, domáhajúc sa, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že napadnuté rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Vytýkala krajskému súdu, že sa stotožnil s postupom žalovaného v daňovom konaní a s jeho stanoviskom.

Uviedla, že odvolací orgán nepostupoval správne, ak potvrdil rozhodnutie správcu dane pri kontrole zdaňovacieho obdobia február 2007, neuznal odpočítanie dane podľa § 51

ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. na základe oznámenia o pohľadávkach za transakcie uskutočnené v Slovenskej republike č. 536 od dodávateľa ESSO SLOVENSKO, spol. s r. o., Bratislava vo výške 2.752,58 Sk. Poukazovala na to, že zákon o dani z pridanej hodnoty v § 49 ods. 1 upravuje, že právo odpočítať daň z tovaru alebo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vzniká daňová povinnosť. Platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť daň z tovarov alebo služieb, ktorú použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa ods. 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané, čo vyplýva z ustanovenia § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH. Poukazovala na to, že podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 zákona o DPH môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH. V zmysle ustanovení § 71 písm. a/ a § 71 ods. 2 zákona o DPH na základe oznámenia o pohľadávkach za transakcie uskutočnené v Slovenskej republike č. 536 zo dňa 28. februára 2007 žalobkyňa postupovala v súlade s ust. § 51 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH, lebo podľa jej názoru z obsahu ust. § 71 ods. 2 zákona o DPH vyplýva právo uplatniť odpočítanie bez ohľadu na pomenovanie dokladu vystaveného dodávateľom tovaru, teda spoločnosťou ESSO SLOVENSKO, spol. s r. o., Bratislava, a teda predmetné oznámenie spĺňa charakter faktúry ako daňového dokladu podľa § 71 ods. 2 zákona o DPH.

Žalobkyňa poukazovala na to, že zákon o DPH nesplnomocňuje daňový subjekt ako platiteľa dane z pridanej hodnoty určovať povahu dokladov a rozdeľovať ich na daňové a nedaňové. Predmetné oznámenie bolo vyhotovené v súlade s ust. § 71 ods. 1 zákona o DPH, obsahuje všetky údaje faktúry. V tejto súvislosti žalobkyňa poukazovala na ust. § 75 ods. 7 v spojení s ustanovením § 75 ods. 1 zákona o DPH.

Žalobkyňa ďalej poukazovala na to, že si uplatnila odpočítanie dane v sume 285.000 Sk na základe faktúry č. 2007/2802 zo dňa 28. februára 2007 od spoločnosti WOREX, s. r. o., Poprad za prevádzkové poradenstvo poskytnuté žalobkyni v celkovej sume 1.785.000 Sk, z toho DPH vo výške 285.000 Sk. K tejto faktúre žalobkyňa predložila Zmluvu o dielo zo dňa 30. decembra 2006, podľa ktorej bol predmetom zmluvy záväzok zhotoviteľa koordinovať vedenie špedičnej, medzinárodnej a vnútroštátnej prepravy s prevádzkou vlastných motorových vozidiel, pričom dielo malo byť vykonané s termínom začatia plnenia do 10 dní odo dňa podpísania zmluvy s termínom ukončenia plnenia do 28. februára 2007. V zmluve sa žalobkyňa zaviazala pre zhotoviteľa zabezpečiť prístup k písomným materiálom spoločnosti, k nahliadnutiu spracovania dokladov. Na základe uvedeného mal zhotoviteľ vyhotoviť predpokladaný a najoptimálnejší prístup k dátam vyťažnosti motorových vozidiel,

sprostredkovať obchodné rokovania s potencionálnymi odberateľmi služieb tejto spoločnosti a vykonať preškolenia pracovníkov na prácu so službami RAAL a TimoCom. Aj v tomto prípade bolo správcom dane konštatované porušenie ust. § 51 ods. 1 písm. a/ v spojení s ust. § 49 ods. 1 zákona o DPH. Žalobkyňa poukazovala na dokazovanie vykonané prostredníctvom dožiadaného správcu dane vo vzťahu k spoločnosti WOREX, s. r. o.. Za účelom naplnenia tejto zmluvy bol žalobkyňou zakúpený softvér RAALTRANS, pričom CD s programom bolo dodané 22. februára 2007 a zhotoviteľ diela následne zaškoľoval jednotlivých zamestnancov špedície žalobkyne na použitie a využívanie tohto softvéru pre podmienky žalobkyne tak, aby bol tento softvér využiteľný pre podmienky žalobkyne ako špedičnej firmy. Správca dane mohol pre účely dokazovania zabezpečiť výpovede zamestnancov špedície. Žalobkyňa poukazovala na to, že je nepopierateľné, že žalobkyňa si objednala služby v spoločnosti WOREX, s. r. o. a z vyjadrení žalobkyne ako aj zhotoviteľa diela vyplynulo, že zdaniteľné plnenie, ktoré bolo predmetom faktúry č. 2007/2802 zo dňa 28. februára 2007 sa uskutočnilo v celom rozsahu.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že žalovaný ako aj správca dane si nesprávne vyhodnotili získané informácie pri výkone daňovej kontroly, lebo dodávateľská spoločnosť WOREX, s. r. o. nemala dôvod byť evidovaná v databáze užívateľa spoločnosti TRIGGER a konateľ spoločnosti TRIGGER nemusel, resp. nemal dôvod, aby poznal bývalého konateľa spoločnosti WOREX. Žalobkyňa uviedla, že nerozumie na základe čoho dospel správca dane a následne aj žalovaný k takejto nesprávnej úvahe. Pokiaľ daňové orgány tvrdia, že pri kontrole boli získané od žalobkyne len in formácie všeobecného charakteru, a preto správca dane musel preverovať skutočnosti, ktoré sa týkajú napojenia na spoločnosť RAAL, TimoCom a Genetech, pričom ako dôkaz o spochybnení uskutočnenia zdaniteľných plnení správca dane uviedol účtovný doklad zo dňa 26. januára 2006, toto tvrdenie považuje žalobkyňa za nesprávne a subjektívne. Tým, že žalobkyňa uhradila spoločnosti TimoCom poplatok za obdobie od 01. januára 2006 do 31. marca 2006 a nie za celý rok 2006, nepreukazuje, že nedošlo k uskutočneniu zdaniteľného plnenia a skutočnosti uvádzané správcom dane nepopierajú samotné uskutočnenia zdaniteľného plnenia, pretože žalobkyňa začala využívať databázu spoločnosti TRIGGER až v roku 2007. Správca dane vo vzťahu k spoločnosti WOREX neskúmal prostredníctvom dožiadania, či spoločnosť WOREX podala za kontrolované zdaňovacie obdobie daňové priznanie k DPH, a či priznala konkrétnu výšku dane za uskutočnené zdaniteľné plnenie pre žalobkyňu. Ďalej namietala, že nesúhlasí s tvrdením žalovaného, že postupoval v súlade s ustanovením § 2 ods. 3 zákona č. 511/1992 Z. z. a že hodnotil dôkazy, a to každý jednotlivito a všetky vo vzájomnej súvislosti a že prihliadol na všetko, čo v konaní vyšlo najavo. Naopak tvrdila, že postup žalovaného

nie je v súlade s týmto ustanovením ako aj s ustanovením § 29 cit. zákona. Žalobkyňa vyslovila názor, že preukázala všetky náležitosti vyžadované zákonom o DPH. Uviedla, že dokazovanie vykonané správcom dane nebolo dostatočné. V tejto súvislosti poukazovala na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2010.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení na odvolanie zo dňa 10. marca 2011 navrhol napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdiť ako vecne správny. Poukázal na to, že žalobkyňa v odvolaní uviedla, že rozsudok krajského súdu vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, avšak nešpecifikovala, v čom vidí nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Uviedol, že je zložité vyjadriť sa k dôvodom nezákonnosti rozsudku, keď žalobkyňa v odvolaní oproti rozsudku uvádza zhrnutie skutkového a právneho stavu a „rozpory v rozhodnutiach správcu dane a odvolacieho orgánu“ bez toho, aby vyvodil argumenty o nesprávnosti tohto rozsudku vo veci alebo v postupe krajského súdu. Podľa názoru žalovaného žalobkyňa v odvolaní nevzniesla žiadne námietku, ktorá by spochybnila rozsudok krajského súdu. Ďalej žalovaný vo vzťahu k opisu nedostatkov rozhodnutia žalovaného poukazoval na písomné vyjadrenie k žalobe zo dňa 04. mája 2010. Pokiaľ ide o námietky vo vzťahu k zistenému skutkovému stavu, v tomto smere žalovaný poukazoval na odôvodnenie svojho rozhodnutia, pretože tie isté námietky vzniesla žalobkyňa aj v odvolaní proti rozhodnutiu správcu dane a žalovaný sa s nimi vysporiadal. Skutkový stav žalovaný považuje za objektívne a dostatočne zistený. K rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2910 žalovaný uviedol, že nie je možné súhlasiť so žalobkyňou, pretože predmetný rozsudok nie je aplikovateľný na skutočnosti tohto konania, ide totiž o rozdielne zistené skutkové okolnosti, ktoré nie sú porovnateľné s daným konkrétnym prípadom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá) preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 212 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§250ja ods. 2 OSP), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá a § 211 ods. 2 OSP) a dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech.

Predmetom konania v danej veci bolo preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. I/225/328/2010/991048-r zo dňa 04. januára 2010, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie správca dane Daňového úradu Bardejov č. 700/230/28834/09/Pav zo dňa 11. septembra 2009, ktorým bol žalobkyni vyrubený rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie február 2007 v sume 9.621,19 eura z dôvodu porušenia ustanovenia § 49 ods. 1, 2 a § 51 ods. 1 písm. a/ zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a posúdenie, či tieto rozhodnutia boli vydané v súlade so zákonom.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP na vady konania pred správnym orgánom sa prihliada, len ak vzniknuté vady mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 2 ods. 1 zákona o správe daní v daňovom konaní sa postupuje v súlade so všeobecne záväznými právnymi predpismi, chránia sa záujmy štátu a obcí a dbá sa pritom na zachovávanie práv a právom chránených záujmov daňových subjektov a ostatných osôb zúčastnených v daňovom konaní.

Podľa § 2 ods. 3 zákona o správe daní správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

Podľa § 2 ods. 6 zákona o správe daní pri uplatňovaní daňových predpisov v daňovom konaní sa berie do úvahy vždy skutočný obsah právneho úkonu alebo inej skutočnosti rozhodujúcej pre určenie alebo vybratie dane.

Podľa § 15 ods. 1 prvé dve vety zákona o správe daní daňovou kontrolou zamestnanec správca dane zisťuje alebo preveruje základ dane alebo iné skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie dane alebo vznik daňovej povinnosti, a to u daňového subjektu alebo na mieste, kde to účel kontroly vyžaduje. Daňová kontrola sa vykonáva v rozsahu, ktorý je nevyhnutne potrebný na dosiahnutie účelu podľa tohto zákona alebo osobitného predpisu. Za daňovú kontrolu sa považuje aj kontrola oprávnenosti vrátenia dane alebo kontrola

na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu podľa osobitného zákona, alebo kontrola uplatnenia daňového bonusu podľa osobitného zákona, alebo kontrola použitia tovaru oslobodeného od dane podľa osobitných zákonov.

Z ustanovení § 29 ods. 1 a ods. 2 zákona o správe daní vyplýva, že dokazovanie vedie správca dane, ktorý vedie daňové konanie, pričom dbá, aby skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti boli zistené čo najúplnejšie, a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

Podľa § 29 ods. 4 zákona o správe daní ako dôkaz možno použiť všetky prostriedky, ktorými možno zistiť a objasniť skutočnosti rozhodujúce pre správne určenie daňovej povinnosti a ktoré nie sú získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov (priznania, hlásenia, odpovede na výzvy správcu dane a pod.), o svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

Podľa § 29 ods. 8 zákona o správe daní daňový subjekt preukazuje všetky skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v priznaní, hlásení a vyúčtovaní alebo na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňového konania ako aj vierohodnosť, správnosť alebo úplnosť povinných evidencií alebo záznamov vedených daňovým subjektom.

Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH (v znení rozhodnom pre posúdenie danej veci) právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vznikla daňová povinnosť.

Podľa § 49 ods. 2 zákona o DPH platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktoré použije na účely svojho podnikania ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň:

- a/ voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané,
- b/ ním uplatnená z tovarov a služieb dodaných s inštaláciou alebo montážou dodávateľom alebo na jeho účet, pri ktorých je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 2 až 4 a ním uplatnená z tovaru, pri ktorom je povinný platiť daň podľa § 69 ods. 7 a 9,

- c/ ním uplatnená pri nadobudnutí tovaru v tuzemsku z iného členského štátu podľa § 11 a § 11a,
- d/ zaplatená správcovi dane v tuzemsku pri dovoze tovaru.

Podľa § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a/ má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71.

Podľa § 71 ods. 1 zákona o DPH pri každom dodaní tovaru a dodaní služby v tuzemsku pre zdaniteľnú osobu a pre právnickú osobu, ktoré nie je zdaniteľnou osobou, je platiteľ povinný vyhotoviť faktúru. Platiteľ je povinný vyhotoviť faktúru aj v prípade, ak je platba prijatá pred dodaním tovaru a predtým, ako je poskytovanie služby skončené. Platiteľ vyhotoví faktúru najneskôr do 15 dní od vzniku daňovej povinnosti. Ak v kalendárnom mesiaci vznikne platiteľovi daňová povinnosť prijatím jednej alebo viacerých platieb a zároveň aj dodaním tovaru alebo dodaním služby, na ktorú prijal jednu alebo viac platieb, môže platiteľ vyhotoviť jednu faktúru, a to najneskôr do 15 dní od vzniku poslednej daňovej povinnosti vzťahujúcej sa na toto dodanie tovaru alebo dodanie služby v tomto kalendárnom mesiaci. Platiteľ nie je povinný na účely dane vyhotoviť faktúru, ak ide o tovar alebo službu, ktorá je dodaná s oslobodením od dane podľa § 28 až 42.

Podľa § 2 ods. 1 písm. b/ zákona č. 479/2009 Z. z. o orgánoch štátnej správy v oblasti daní a poplatkov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 479/2009 Z. z.“) orgánom štátnej správy v oblasti daní a poplatkov je Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky.

Podľa § 11 zákona v spojení s čl. IV. veta prvá č. 479/2009 Z. z. s účinnosťou od 01. januára 2012 sa zrušuje zákon č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch a ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 440/2000 Z. z. o správach finančnej kontroly v znení zákona č. 182/2002 Z. z. a zákona č. 534/2005 Z. z., t. j. ruší sa Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky (§ 2 a § 3 zákona č. 150/2001 Z. z. o daňových orgánoch).

Vzhľadom k tomu, že zákonom č. 479/2009 Z. z. bolo s účinnosťou od 01. januára 2012 zrušené Daňové riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Banskej Bystrici, ktorého pôsobnosť a právomoci na úseku správy daní a poplatkov prešli na novozriadené Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky so sídlom v Bratislave, podľa

informácií poskytnutých Finančným riaditeľstvom Slovenskej republiky v Bratislave, t. č. pre oblasť správy daní a poplatkov pôsobiace na adrese Lazová ulica 63, 974 01 Banská Bystrica, Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 107 ods. 4 OSP na strane žalovaného koná s vyššie uvedeným právnym nástupcom pôvodne uvádzaného žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) mal z obsahu pripojeného administratívneho ako aj súdneho spisu za preukázané, že námietky žalobkyne uvedené v odvolaní nie sú dôvodné. Pokiaľ ide o námietky vo vzťahu k neuznaniu odpočítania dane na základe oznámenia o pohľadávkach od spoločnosti ESSO Slovensko, spol. s r. o., najvyšší súd sa stotožnil s názorom žalovaného ako aj krajského súdu, že údaje na oznámení boli len informatívne a nespĺňali náležitosti faktúry podľa ust. § 71 zákona o DPH, a preto nie sú splnené podmienky na odpočet v zmysle § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH, pretože nepredložil faktúru vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH, a to ani po výzve správcu dane.

Pokiaľ ide o námietky týkajúce sa neuznania odpočtu vo výške 285.000,- Sk, ktoré si žalobkyňa uplatnila na základe faktúry č. 2007/2802 zo dňa 28. februára 2007 od spoločnosti WOREX, s. r. o., t. č. so sídlom v Ličartovciach za prevádzkové poradenstvo, najvyšší súd sa aj v tomto prípade stotožnil s názorom žalovaného ako aj krajského súdu, keď mal z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že predmetom **Zmluvy o dielo zo dňa 30. decembra 2006** bol záväzok zhotoviteľa diela koordinovať vedenie špedičnej medzinárodnej a vnútroštátnej prepravy s prevádzkou vlastných motorových vozidiel. Aj podľa názoru najvyššieho súdu žalobkyňa nepreukázala spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, ako mala byť táto koordinácia vykonávaná. Táto skutočnosť nevyplývala ani z vyjadrení konateľa žalobkyne Miroslava Fabiána, ktorý na otázky správcu dane odpovedal len veľmi všeobecne, alebo na otázky správcu dane odpovedať nevedel, alebo odpovedať odmietol. ani z vyjadrení dodávateľa predmetnej služby. Správca dane za účelom preverenia zdaniteľného plnenia uvedeného v predmetnej zmluve dožiadaním zo dňa 23. septembra 2008 požiadala Daňový úrad Prešov I o preverenie dodávateľa spoločnosti WOREX, s. r. o., ktorý zistil, že konateľ spoločnosti Anton Hrywna, (je konateľom tejto spoločnosti od 29. septembra 2007) uviedol, že spoločnosť od kedy je jej konateľom žiadnu činnosť nevykonáva a od predchádzajúceho konateľa Františka Budziňáka mu neboli odovzdané žiadne doklady týkajúce sa spoločnosti. Bývalý konateľ František Budziňák na opakovanú výzvu správcu dane o svedeckú výpoveď dňa 10. februára 2009 doručil písomnú svedeckú výpoveď, z ktorej vyplýva, že poradil konateľovi žalobkyne Mariánovi Fabiánovi napojenie na spoločnosti RAAL a TimoCom a navrhol mu nový systém riadenia

špedície cez tieto spoločnosti a odporúčaná mu bola spoločnosť GENETECH, s. r. o., ktorá sa zaoberá meraním spotreby nafty a montovaním prietokomerov. Na tomto poradenstve mal spolupracovať so spoločnosťou KERAREAL, s. r. o., Košice, konkrétne s pánom Ničom. Následne dňa 15. apríla 2009 bolo vykonané ďalšie ústne pojednávanie s Františkom Budziňákom, ktorý však odmietol na otázky správcu dane odpovedať s tým, že sa už vyjadril písomne. K otázke napojenia na spoločnosti RAAL, TimoCom, a GENETECH, s. r. o. nevedel označiť žiadne osoby s ktorými mal byť v kontakte.

Ďalej mal najvyšší súd z obsahu administratívneho spisu za preukázané, že žalobkyňa už v roku 2006 platila užívateľské poplatky za špedičnú databanku TimoCom, a to spoločnosti TimoCom GmbH, Dusseldorf za obdobie od 01. januára 2006 do 31. marca 2006. Dožiadaním na Daňový úrad Nitra II bolo preverované napojenie na spoločnosť RAAL. Zo zápisnice o miestnom zisťovaní zo dňa 24. októbra 2008 vyplýva, že žalobkyňa zaslala spoločnosti TRIGGER, s. r. o., so sídlom v Nitre dňa 09. februára 2007 objednávku na softwar RAALTRANS, následne jej bola zaslaná predfaktúra a po zaplatení bola vyhotovená zúčtovacia faktúra. Užívateľom databanky RAALTRANS sa žalobkyňa stala dňom 26. februára 2007, a to podpisom zmluvy o poskytovaní dopravných informácií a dňa 22. februára 2007 jej bolo zaslané CD s programom. Ďalej mal najvyšší súd za preukázané, že v databáze spoločnosti TRIGGER, s. r. o. sa spoločnosť WOREX, s. r. o. nenachádza a konateľ spoločnosti TRIGGER, s. r. o. Ing. Eliaš uviedol, že konateľa spoločnosti WOREX, s. r. o. Františka Budziňáka nepozná. Taktiež bolo preverované napojenia na spoločnosť GENETECH, s. r. o. so sídlom v Bratislave, a to dožiadaným Daňovým úradom Bratislava VI, z ktorého mal najvyšší súd za preukázané, že táto spoločnosť nemala žiadne obchodné vzťahy so spoločnosťami WOREX, s. r. o., ani s KERAREAL, s. r. o. a obchodný vzťah medzi žalobkyňou a spoločnosťou GENETECH, s. r. o., vznikol na základe zmluvy a písomných objednávok až vo februári 2008 a za spoločnosť žalobkyne vystupoval ako konateľ Marián Fabián, kým osoby Róbert Nič a František Budziňák prítomné neboli a do konania nevstupovali. Z uvedených skutočností preto vyplýva, že žalobkyňa začala využívať špedičnú databanku TimoCom už od 01. januára 2006 a nie až koncom roku 2006, tak ako uviedol František Budziňák, a preto je nepochybné, že napojenie žalobkyne na predmetnú špedičnú databanku nemohlo byť predmetom Zmluvy o dielo zo dňa 30. decembra 2006, keďže predmetnú databanku začala žalobkyňa využívať už pred podpisom tejto zmluvy. Taktiež k obchodným rokovaniam a napojeniu na spoločnosť GENETECH, s. r. o. došlo na základe zmluvy o poskytovaní dopravných informácií

a písomných objednávok až v roku 2008, a to bez akéhokoľvek pričinenia Františka Budziňáka a Róberta Niča.

Z uvedených skutočností je preto podľa názoru najvyššieho súdu zhodne s názorom žalovaného ako aj krajského súdu nepochybné, že poradenská činnosť, ktorá mala byť predmetom Zmluvy o dielo zo dňa 30. decembra 2006 a ktorá mala byť predmetom faktúry č. 2007/2802 zo dňa 28. februára 2007 od spoločnosti WOREX, s. r. o., t. č. so sídlom v Ličartovciach vykonaná nebola, čím nebola splnená podmienka pre odpočítanie DPH podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH (spoločnosti WOREX, s. r. o. nevznikla daňová povinnosť, pretože nedodala služby) a tiež nebola splnená podmienka podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona o DPH (fakturovaná DPH nebola uplatnená platiteľom za dodané služby). Uskutočnenie zdaniteľného plnenia je základnou podmienkou pre uplatnenie odpočtu dane. V prípade, ak zdaniteľné plnenie podľa faktúry nie je uskutočnené dodávateľom na nej uvedeným, potom len formálna existencia faktúry, ako aj preukazovanie zaplatenia týchto súm, nie sú predpokladom pre odpočítanie dane v zmysle zákona o DPH.

Podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a/ a v § 51 ods. 1 písm. a/ zákona o DPH sú hmotnoprávnej povahy a na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť (keďže to zákon neustanovuje) ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a ani za dobromyseľnosti platiteľa. Naopak, zákonodarca požaduje (pre ľahkú zneužiteľnosť), aby platiteľ, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné obchody boli reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa preto stotožnil s názorom krajského súdu ako aj žalovaného, že žalobkyňa v konaní nepreukázala, že vecné plnenia fakturované vyššie označenou faktúrou boli vykonané spoločnosťou WOREX, s. r. o. ako dodávateľom. Žalobkyňa v konaní okrem vyššie označenej faktúry a Zmluvy o dielo zo dňa 30. decembra 2006 nepredložila žiadne iné dôkazy o tvrdených skutočnostiach a taktiež dodávateľská spoločnosť nepreukázala spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti, že došlo k naplneniu predmetnej zmluvy o dielo, a teda, že služby boli skutočne realizované prostredníctvom spoločnosti WOREX, s. r. o.. Žalobkyňa tak v konaní neunesla dôkazné bremeno v zmysle § 29 ods. 8 zákona o správe daní.

Pokiaľ ide o námietku týkajúcu sa poukazovania na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Sžf/1/2010 zo dňa 19. augusta 2010, najvyšší súd poukazuje na to, že citovaný rozsudok nie je na daný prípad použiteľný, pretože rieši inú právnu situáciu.

Najvyšší súd Slovenskej republiky s poukazom na závery uvedené vyššie, považoval námietky žalobkyne uvedené v odvolaní proti rozsudku krajského súdu za nedôvodné, ktoré nemohli ovplyvniť posúdenie danej veci, a preto napadnutý rozsudok Krajského súdu v Prešove ako vecne správny podľa § 250ja ods. 2 OSP a § 219 ods. 1 OSP potvrdil, stotožniac sa v zásade aj s dôvodmi jeho rozhodnutia (§ 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP, nakoľko žalobkyňa v odvolacom konaní úspech nemala a žalovanému náhrada trov konania zo zákona neprislúcha.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

P o u č e n i e : P r o t i t o m u t o r o z s u d k u n i e j e p r í p u s t n ý o p r a v n ý p r o s t r i e d o k .

V Bratislave 26. januára 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Petra Slezáková